

мене. Ако той убіе мене, тогава ный всицкы ще бждемъ вамъ робы; ако ли азъ убійж него, тогава вы ще бждете намъ робы.“

Кога чули това прѣдложеніе, Саулъ и всицкы-тѣ Израилтяне ся ужаснѣли и много ся уплашили. Голіаѳъ имъ си насмивалъ, гледаѣщи, че никой не смѣе да му излѣзе на срѣщѣ, и хвалилъ ся съ силѣ-тѣ си.

Давидъ, когото Саулъ не щялъ да вземе на войнѣ, зачтото былъ твърдѣ младъ, ся върнѣлъ пакъ да пасе овцы-тѣ на башѣ си; но три-тѣ му постары братіе ся намирали въ царскѣ-тѣ войскѣ. Іессей казалъ Давиду: „Вземи нѣколко хлѣбове и отнеси въ воинскыя станъ на братіе-то си. На ти още и десять прѣсны сырове, които да отдадешъ на начальника имъ. Научи ся здравы ли сѣ братіе-то ти и какъ отивать работы-тѣ.“ Давидъ, който ся во всичко покорявалъ на башѣ си и сердечно обычалъ братіе-то си, съ радость отишѣлъ въ стана, носящи даденнѣ-тѣ отъ башѣ му хранѣ.

И двѣ-тѣ войскы ся были вече наредили въ бойный редъ, кога стигнѣлъ тамъ Давидъ. Той оставилъ въ рѣцѣ-тѣ на стражѣ-тѣ всицко, что носилъ со себе, а самъ отишѣлъ да ся види съ братіе-то си. Въ това сѣщо-то время Голіаѳъ излѣзѣлъ изъ срѣдѣ-тѣ на непріятелскы-тѣ полчища, хвалилъ ся съ силѣ-тѣ си и насмивалъ ся на Израилтяне-тѣ. Като го видѣли, уплашены-тѣ Израилтяне побѣгнѣли. Но Давидъ казалъ: „кой е тойзи иноплеменникъ, който смѣе да поноси ополченіе-то на народа Божій? Каква мѣзда е обречена на оногова, който убіе тогова гордаго Филистимлянина и избави Израилтяне-тѣ отъ срамъ?“

Еліавъ, постарый братъ Давидовъ, чулъ думы-тѣ му и разсърдилъ ся. „Зачто си дошѣлъ тука?“ казалъ той. „Тебѣ не е тукъ мѣсто-то. Иди, пази овцы-тѣ си; зачто си ги оставилъ въ пустынѣ-тѣ? Азъ знаѣмъ гордость-тѣ ти и сѣрдечнѣ-тѣ ти злобѣ: ты си дошѣлъ само отъ едно лю-